

แม้คำพิพากษาในรกรกชี้ขึ้นอยู่กับเงิน
หากท่านมีเงินและเตรียมใจพร้อมรับผลกระทบนั้นแล้ว
ไม่ลองนำความคับแค้นของท่านมาฝากไว้ที่ร้านมิสึจิโตคู่ละครับ
เราจะดูแลให้เป็นอย่างดี
รับรองว่าจะจัดการเรียบร้อย 'ภายในหนึ่งสัปดาห์'

เจ้าของร้านมิสึจิโต มิวะ โทคิฟูมิ

บทที่ 1

อันเซลกับเกรธา

ฉันกำลังหนีสุดชีวิต

ร่างกายในตอนนี้อ่อนแอกว่ายามปกติหนึ่งช่วงตัว รูปร่างที่มีขนาดราวเด็กมัธยมต้นนี่คือสิ่งบ่งบอกว่าสถานการณ์ตรงหน้าไม่ใช่ความเป็นจริง ทว่าฉันยังคงสะบัดแขนขาที่ขยับยากต่อไปเพื่อวิ่งไปตามทางสีดำซึ่งปาดถมด้วยความมืด

ตึก ตึก ตึก ตึก ตึก

ฉันได้แต่วิ่งโดยไม่รู้ว่าจะใครตามหลังมา ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังหนีไปที่ใด ไม่รู้ว่าทำไมต้องหนี มีแต่สัญชาตญาณที่เร่งเร้าฉันให้ 'หนี' ไปเรื่อยๆ และฉันก็เพียงขยับขาวิ่งตามสัญชาตญาณเท่านั้น

ต้องหนี ต้องหนี เราต้องหนี

หนีไปที่ไหนล่ะ

ไม่ใช่ที่ไหนทั้งนั้น แค่วิ่งตรงไป

ฉันวิ่งตรงไปบนถนนไร้เส้นทาง นำแปลกที่ขาไม่ล้าแม้แต่น้อย รู้สึกกระทั่งว่าตัวเองสามารถวิ่งไปถึงไหนต่อไหนได้

ขอเพียงบึงน้ำใหญ่ตรงหน้าไม่ขวางทางฉันเอาไว้

ทางดำมืดได้ทำถูกตัดขาดลงตรงหน้า ปลายทางถัดจากนั้นมีความมืด
ที่ดำยิ่งกว่าแฝดตัวอยู่ เป็นความมืดซึ่งพลัวโหวะสะท้อนสีดำที่อยู่รอบข้างไปด้วย
ลึกลับเกินพรรณนา ลึกขนาดทำให้หลงไปเองที่เดียวว่าหากย่างเท้าเข้าไป
เพียงนิดจะต้องถูกระชากตัวลงไปแน่

ฉันจ้องมองผิวน้ำดำมืดที่ขยับและแผ่ตัวเป็นวงกว้าง

น้ำที่น้ำจะใสนั้นเมื่อรวมตัวกับความมืดรอบข้างกลับดูแล้วเหมือนปีศาจ
น้ำสะพริงกลัว วงกระเพื่อมแผ่ตัวบนผิวน้ำ สาเหตุไม่ใช่เพราะลม

"อา... อะ อา อา..."

ฉันส่งเสียงออกมาเป็นครั้งแรก

กลางบึงน้ำที่มองไม่เห็นกันปรากฏมือขาวโพลนข้างหนึ่ง

ท่ามกลางความมืดเช่นนี้ราวกับว่ามือนั้นเปล่งแสงเลื่อนราง มันร้อง
ขอความช่วยเหลือจากฉัน กวักขึ้นลงเหมือนกำลังพูดว่า 'มานี่สิ'

ทว่านั่นไม่ใช่การเชื้อเชิญ ฉันรู้อยู่แล้วว่าหลอนกำลังกรีดร้องด้วยความ
โศกเศร้าว่า 'ช่วยที'

วงน้ำกระเพื่อมโหวะ คลื่นเล็กที่เคลื่อนมาใกล้ปลายเท้ากระเซ็นใส่
ร่องเท้าของฉันจนเปียกเหมือนลือเสียงร้องขอความช่วยเหลือนั้นให้รับรู้

รอบมือขาวปรากฏฟองฟุดขึ้นมาแล้วจางหายไป

"ช่วยด้วย ช่วยฉันที"

นั่นคือเสียงร้องของหลอนผู้กำลังจมลงสู่ใต้น้ำ เสียงร้องที่ไม่น่าส่งถึง
หูฉันได้ในความเป็นจริงจนความรู้สึกในอกให้ปั่นป่วน

ในตอนแรกฟองอากาศรอบตัวหลอนฟุดขึ้นอย่างรุนแรงปานจะลือ
ถึงการอุทธรณ์อย่างเอาเป็นเอาตาย แต่แล้วฟองเหล่านั้นก็กลับน้อยลงเรื่อยๆ

สุดท้ายฉันก็ไม่อาจขยับจากตรงนั้นได้แม้แต่ก้าวเดียว ทำไม่ได้กระทั่ง
จะยื่นแขนออกไปด้วยซ้ำ

คุณแม่

บึ้ง... บึ้ง...

แล้วสิ่งที่ฟุดจากผิวน้ำดำทะมึนก็เหลือเพียงปลายนิ้วเรียว

8 นักรับจ้างล้างแค้น 3

ไม่นานนักฟองซึ่งเคยฟุดขึ้นมาแล้วแตกหายไปก็หมดสิ้น ปลายนิ้วอ่อนโยนที่เคยสาบผมให้อยู่ทุกคราจมลงสู่ใต้น้ำในที่สุด เหลือเพียงวงกระเพื่อมขนาดเล็กพัดลุบลายเท่า มีเพียงสิ่งนี้เท่านั้นที่ทำให้รู้ว่าหล่อ่นผู้เป็นแม่ของฉันทันเคยร้องขอความช่วยเหลือ

ตัวฉันทันในอดีตเข้าใจดีว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันทันจึงทรุดลงก้นกระแทกพื้น ณ จุดนั้น

"พี่จ๋า ช่วยที! ช่วยด้วย!"

ทั้งที่คนขอความช่วยเหลือคือแม่แท้ๆ แต่สุดท้ายฝ่ายที่ร้องให้จ๋าด้วยความกลัวและเรียกหาพี่ชายกลับเป็นฉันทันเสียเอง

"พี่จ๋า! ฮิโรชิจัง! ช่วยหนูด้วย!"

พี่ชายผู้เป็นที่พึ่งได้มากกว่าใคร พี่ชายผู้ที่ฉันทันคิดพึ่งพิงมากกว่าใครทั้งหมด

ฉันทันร้องไห้อยู่คนเดียวสักพักก็รู้สึกถึงวิวัฒนาการที่ปรากฏขึ้นด้านหลัง โดยไม่ทันตั้งตัว

พี่!

ตอนที่รู้สึกโผล่อกและกำลังจะเหลียวกลับไปนั่นเอง มือเย็นจับหมับเข้าที่ไหล่ เล็บยาวกดลึกบนไหล่นุ่มราวกับจะบอกว่ามือนี้ไม่มีทางปล่อยเด็ดขาด ไม่ใช่ พี่ไม่ใช่พี่

ฉันทันตัวแข็งทันทันที่เมื่อนึกถึงความจริงว่าตัวเองกำลังถูกไล่ล่า

ตรงหน้าคือบึงน้ำเจียบสงบ ไร่ซึ่งแสงสว่างไม่มาจากที่ใด ผิวหน้าสีดำสนิทดูจมน้ำมันดินไม่สะท้อนภาพใด อย่าว่าแต่หน้าตาใครบางคนด้านหลังเลย กระทั่งใบหน้าของฉันทันยังไม่สะท้อนให้เห็น

เสียงหัวเราะทรงเสน่ห์ดังหึ่ง ขึ้นที่ข้างหู ฟังดูชั่วร้ายเฉกเช่นเสียงของแม่หมด

ห้ามมองข้างหลังเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นโดนกินแน่

ฉันทันพร่ำบอกตัวเองในหัวหลายต่อหลายครั้ง เพราะรู้ว่าหากไม่ทำเช่นนี้ร่างกายที่ถูกเสียงหัวเราะเชิญชวนต้องเหลียวกลับไปตามที่แม่หมด

ร้องเรียกแน่

แต่ว่ากันตามจริง พวกเราไม่เคยชัดเจนหล่อนได้เลยสักครั้ง

สุดท้ายฉันก็หันกลับไป การเคลื่อนไหวนั้นผิดเคื่องและสงเสียง
เอี้ยดอาดเหมือนเครื่องจักรหมดน้ำมัน

ที่ด้านหลังปรากฏดวงตาหรือลงด้วยความพอใจเป็นเส้นเรียวเล็กตั้ง
จันทร์เสี้ยว

มูระมัตสึ มิกิตื่นขึ้นบนเตียง ผ้าห่มผืนบางตกกองบนพื้นห้องไปครึ่งผืน
แสงซึ่งลอดผ่านช่องว่างเล็กระหว่างผ้ามาสัมผัสผมอ่อนเข้ามาดูเจ็ดห้าแปดตา
เหลือเกิน

เธอยกหลังมือปาดเหงื่อขึ้นบนหน้าผากพลางลุกขึ้นนั่ง จากนั้นจึง
หลับตาลงแล้วใช้มือกดตา

ไม่รู้เพราะลืมนตาจากความฝันอันมืดมิดแบบกะทันหันหรืออย่างไร
ในตาถึงพร่าไปหมด

แสงที่แทงมาจากนอกเปลือกตาเตือนว่านี่คือเวลาเช้ามืด พอลืมนตาขึ้น
อีกครั้งและมองนาฬิกาจิตตอลบนโต๊ะก็เห็นตัวเลขขอบเวลาหกโมงห้าสิบเก้า
นาที ดูท่าจะตื่นก่อนเสียงนาฬิกาปลุกหนึ่งอีกใจ

มิกิวางเท้าบนพื้นห้อง ลุกขึ้นบิดชี้เกียจทีหนึ่ง

ฮืม!

เธอสูดลมหายใจเต็มปอดเพื่อสงบจิตใจที่เต้นแรงเพราะฝันร้าย
เมื่อยึดหลังให้ตรง การรับรู้ซึ่งเคยหลงอยู่ในช่องว่างระหว่างความฝันกับ
ความเป็นจริงก็ลืมนตาตื่น ทำให้รับรู้ถึงยามเช้าแสนสดใสที่มาถึง

มิกิกดปิดปุ่มนาฬิกาปลุกที่ยังไม่ทันตั้งแล้วเปิดม่านออก

เมื่อห้องอาบไล้ด้วยแสงสว่าง ฝันร้ายก็กลายเป็นเพียงความฝันธรรมดา
มุมปากของมิกิยิ้มขึ้นเล็กน้อย

ฝันร้ายนี้... เราเห็นมาไม่รู้กี่ครั้งแล้ว

ครั้งแรกที่ฝันแบบนี้คือเมื่อเจ็ดปีก่อน นึกดูแล้วเวลาผ่านไปนานทีเดียว

10 นักรับจ้างล้างแค้น 3

"เจ็ดปีแล้วเธอ"

มิกิพิมพ์ หลุดตาลงด้วยอารมณ์เศร้าสร้อย ตอนนั้นเองมีเสียงดังมาจากชั้นล่าง

"มิกิจัง!"

เสียงนั้นเป็นเสียงผู้หญิง

"มิกิจัง เข้าแล้วนะ"

"เดี๋ยวเปลี่ยนชุดแล้วจะลงไปค่ะ"

เด็กสาวตอบเสียงมะนาวไม่มีน้ำก่อนถอดชุดนอนโยนลงบนเตียง มือเปิดตู้เสื้อผ้าหยิบชุดมาสวมแบบตามมีตามเกิดก่อนส่องกระจกสำรวจ
ไม่เลว...

ในใจของมิกิพะวงกับผมบนหัวที่ยังชี้ได้แต่เพราะเพิ่งตื่นนอนขณะที่มือเปิดประตูห้อง

เด็กสาวกำลังจะก้าวลงบันไดอยู่มร่อแต่เกิดนึกอะไรขึ้นได้จึงเดินย้อนกลับมา

ห้องถัดจากห้องของมิกิยังคงไร้สัมเสียง เธอเปิดประตูห้องนั้นและพบว่าพี่ชายที่อายุมากกว่าตนหนึ่งปียังนอนขดอยู่บนเตียงไม่ยอมลุก

"พี่! พี่! เข้าแล้วนะ"

อิโรชิผู้เป็นพี่ชายส่งเสียงจ้วเจียตบน้องสาว

"อืม..." ทันใดนั้นเปลือกตาของเด็กหนุ่มก็ขยับก่อนเผยอขึ้นโดยสิ้นเล็กน้อย "อรุณสวัสดิ์ มิกิ"

"อรุณสวัสดิ์ วันนี้พี่มีเรียนแค่ช่วงบ่ายใช่ไหม"

"หือ? อ้อ ใช่ แต่ถ้าเธอไปแต่เช้า พี่ก็จะออกพร้อมกันเลย เพราะถ้าต้องอยู่สองต่อสองกับคนคนนั้นล่ะก็อึดอัดแย่"

อิโรชิขี้อตาที่ลึมขึ้นเพียงครั้งเดียวอย่างจ้วเจียก่อนพลิกตัวแล้วยกไหล่

"เดี๋ยวพี่เปลี่ยนชุดแล้วจะตามไป เธอลงไปก่อนนะ"

"อืม"

เด็กสาวพยักหน้าแล้วจึงลงบันไดมา

ทิวทัศน์ยามเช้าในห้องนั่งเล่นเหมือนปกติทุกอย่าง พ่อคงเสร็จธุระกับอาหารเช้าเรียบร้อยแล้วถึงได้ชวนจางซามเข้าด้วยกันและนั่งจดจ้อกับหนังสือพิมพ์ ส่วนแม่กำลังทำปิ่นโตให้พ่อ

อันที่จริงผู้หญิงคนนี้มีชื่อว่าเคโกะไม่ใช่แม่แท้ๆ ของมิกิ แต่เป็นภรรยาใหม่ที่ทาคาชิผู้เป็นพ่อแต่งงานเข้ามาหลังจากแม่บังเกิดเกล้าของเด็กสาวเสียชีวิตไป

ทาคาชิเหลือบตาขึ้นจากหนังสือพิมพ์ เอ่ยปากว่า "อรุณสวัสดิ์ มิกิ" ทำให้เคโกะพลอยรู้ไปด้วยว่ามีกิมมาจากชั้นบนแล้ว หลอนขยับตะเกียบยาวสำหรับปรุงอาหารในกระทะไม่หยุดมือขณะกล่าวโดยไม่แม้แต่จะเหลียวมอง "มิกิจัง อรุณสวัสดิ์จ๊ะ"

เฉพาะเสียงหลอนเท่านั้นที่ฟังหวานรื่นหู

มิกิตอบเสียงเบาว่า "อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณเคโกะ" ก่อนดึงเก้าอี้ออกมาบนโต๊ะเรียงรายด้วยขนมปังปิ้งที่เย็นชืดแล้วจวนแข่งกับไขดาว

หลอนคงทำพร้อมอาหารเช้าของทาคาชิ

"บอกแล้วแท้ๆ ว่าจะจัดการเอง ไม่ต้องทำเพื่อ"

มิกิบ่นอุบก่อนแทนที่แทบไม่เหลือความอ่อนลงแก้วและปาดแยมบนขนมปัง นึกหน้ากับสัมผัสเลวร้ายของขนมปังแข็งที่กัดลงไป

เฮ้อ แต่ก็ชินแล้วละ

หลังจากมิกิกินขนมปังไปได้ครึ่งหนึ่ง ฮิโรชิที่เปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้วเดินเข้าครัวมา เจ้าตัวหวาดโดยไม่คิดจะปิดปากเลย

พี่ชายผู้ดูยังตื่นไม่เต็มที่ลากเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับมิกิออกแล้วนั่งลง เขาพรูมหายใจเมื่อเห็นอาหารเช้าเย็นชืดตรงหน้า แต่สุดท้ายก็ยื่นมือไปหาแยมทาขนมปังด้วยท่าที่ยอมแพ้เช่นเดียวกับน้องสาว นี่คือน้ำยามเช้าซึ่งกลายเป็นภาพประจำวันสำหรับบ้านมูระมัดดีไปแล้ว

ห้องฟ้าสีคราม เมฆขาวลอยล่องกระจัดกระจายบนฟ้าและไหลไปตามลม พระอาทิตย์ยามเช้าซึ่งยังไต่ขึ้นขอบฟ้าได้ไม่สุดส่องแสงสีขาวนวลตา

12 นักรับจ้างล้างแค้น 3

ที่นี่คือเมืองขนาดย่อม ห่างจากเมืองใหญ่ราวสองชั่วโมงหากเดินทางโดยรถไฟ อาจเพราะการคมนาคมไม่ค่อยสะดวกสบายนักประชากรจึงไม่หนาแน่น แม้ดูเรียบง่ายไม่สะดุดตา แต่ก็เป็นที่สงบอยู่สบาย

มิกิกับฮิโรชิเดินไปบนถนนมุ่งสู่สถานีรถไฟ

มหาวิทยาลัยที่ทั้งคู่เรียนอยู่ใกล้ใจกลางเมือง ใช้เวลาเดินทางไปกลับเกือบสี่ชั่วโมง ว่ากันตามจริง การต้องโยกเยกบนรถไฟเพื่อไปกลับทุกวัน ไม่สบายแม้แต่น้อย เพื่อนทั้งหลายก็แนะนำอยู่บ่อยๆ ว่า 'ไม่ลองหาที่ใกล้หน่อยแล้วออกมาอยู่คนเดียวละ?'

ที่ว่าเพราะยังเหลือเรื่องคาใจกับที่บ้าน ทั้งคู่จึงไม่อาจออกจากเมืองนี้ไปได้

ห่างจากบ้านราวสามร้อยเมตรมีสวนสาธารณะใหญ่ตั้งอยู่ ในนั้นมีบึงน้ำซึ่งล้อมรอบด้วยต้นไม้ มีจุดขึ้นเรือ นอกจากนี้ยังมีทางเดินเล่นจากรอบบึงน้ำไปยังลานกีฬา

มิกิหยุดฝีเท้าลงตรงหน้าสวนสาธารณะ

"เป็นอะไรไป" ฮิโรชิที่เดินนำหน้าอยู่หันมาถาม "รีบไปเถอะ เดี่ยวสายหรอก"

เขานึกหน้าเล็กน้อยพลางเร่งน้องสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่เข้มนบนนาฬิกาข้อมือชี้ชัดว่ายังมีเวลาเหลือเพื่อให้เดินทาง

มิกิรู้ว่าฮิโรชิไม่ชอบสวนสาธารณะนี้

"คุณแม่..."

มิกิพิมพ์เสียงแผ่วไม่ให้พี่ชายได้ยิน คำว่า 'แม่' ที่ออกจากปากไม่ได้หมายถึงเคโกะ หากแต่หมายถึงแม่แท้ๆ ที่เสียชีวิตไปแล้วต่างหาก

สวนสาธารณะนี้เองคือจุดที่สองพี่น้องสูญเสียแม่ผู้อ่อนโยนใจดีไป เหตุการณ์นั้นผ่านมาเจ็ดปีแล้ว ในหัวของมิกินึกถึงภาพคืนในฤดูหนาว แสนยะเยือกพร้อมกับที่ลมหายใจเป่ยกขึ้นพรูออกมา

วันนั้นหากาชิต้องไปทำงาน ที่บ้านจึงเหลือเพียงมิกิและฮิโรชิซึ่ง

ขณะนั้นยังเรียนชั้นมัธยมต้น ส่วน 'แม่' ซึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเคโกะ แต่หมายถึง 'คานาโกะ' กล่าวกับสองพี่น้องในช่วงเย็นของวันนั้นว่า...

"แม่จะไปเจอเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยหน่อยนะ"

หล่อนทำอาหารเย็นให้ลูกทั้งสองเสร็จเรียบร้อยก็ออกจากบ้านไป

ไม่มีเรื่องใดผิดปกติ สองพี่น้องแลกเปลี่ยนบทสนทนาแสนธรรมดากับผู้เป็นแม่ก่อนมองส่งหล่อนออกจากบ้านไป ทั้งคู่ไม่เคยนึกฝันว่า 'วันนั้น' จะกลายเป็นวันที่พวกตนไม่มีวันลืม

"คุณแม่ข้าจิงเนอะ"

เข็มนาฬิกาบอเวลาสี่ทุ่ม ทั้งที่บอกจะกลับก่อนสามทุ่มแท้ๆ

พ่อแม่กลับเข้าเป็นปกติด้วยเรื่องงาน พวกเขาก็ยังไม่รู้สึกอะไรนัก แต่เมื่อแม่ผู้ปกครองหลักอยู่บ้านเป็นประจำไม่กลับมาเสียที สองพี่น้องก็รู้สึกกระวนกระวาย

คานาโกะเป็นแม่ที่เจ้าระเบียบและจริงจัง หล่อนไม่เคยผิดพลาดที่ให้กับลูกๆ เลยสักครั้ง

หรือคุณแม่จะคุยกับเพื่อนที่ไม่ได้พบหน้าค่าตากันมานานเพลินจนลืมติดต่อหาพวกเรา?

มิกิถามตัวเองแล้วก็ต้องส่ายหน้า

"คุณแม่ไม่ใช่คนแบบนั้น"

เพราะรุ่นพี่แม่ดีนี่ละถึงยิ่งกังวล

"อาจกลับมาถึงใกล้ๆ นี้แล้วก็ได้ ลองไปดูข้างนอกกันมัย"

อิโรชิเสนอเพราะทนรออยู่เฉยๆ ไม่ได้ไหว ทั้งคู่พากันออกจากบ้านไป ตามหาแม่

ลมกลางคืนพัดเย็นผิว พระจันทร์ขาวซีดส่องแสงเลือนรางอยู่บนท้องฟ้าหนาวเยือก แสงดาวริบหรี่ถูกกลบจนเลือนหายด้วยไฟถนนสว่างจ้า เป็นคืนปกติเช่นเดียวกับทุกวัน

สองพี่น้องเดินตามไฟถนนไปบนทางไร้ผู้คน ความกระวนกระวายกับความกังวลซึ่งชิงคำพูดจากพวกเขาไปจนหมด สำหรับสองพี่น้องที่รอข้าง

14 นักรับจ้างล้างแค้น 3

ถึงกับออกปากว่า 'สนิทกันเกินไป' คุณนี่แล้วถือว่าพวกเขาเจียมผิผิวเสียเลย
ทีเดียว

ทั้งคู่เข้าไปในสวนสาธารณะ ก้าวไปบนทางเดินเล่นรอบบึงน้ำ ในพื้นที่
ฝั่งตรงข้ามถัดจากสวนสาธารณะนี้ไปมีห้างสรรพสินค้าตั้งอยู่หลายแห่ง จุด
ที่แม่นัดพบเพื่อนก็น่าจะเป็นละแวกนั้น หากเดินทอดน่องในสวนสาธารณะ
สักพักเดียวคงได้เจอแม่เอง... สองพี่น้องคิดเช่นนั้น

ทว่าทันทีที่เข้าไปใกล้สะพานเล็กซึ่งพาดอยู่บนบึงน้ำ ฮิโรชิก็วิ่งพรวด
ออกไปเหมือนจับเค้าอะไรบางอย่างได้

มิกิผู้ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังรีบลนลานตามไป

"พี่จ๋า!"

มิกิร้องเรียก ทว่าฮิโรชิไม่ตอบน้องสาว

ผิวน้ำดำมืดสะท้อนสีน้ำเงินเข้มของท้องฟ้ายามกลางคืน บึงน้ำที่ควร
นิ่งสงบบัดนี้กลับส่งเสียงซ่าๆ บั่นป่วนดังลั่น มิกิรู้สึกถึงเสียงนั้นเกือบจะทันที
ที่เริ่มไล่ตามหลังพี่ชาย

ไฟสลัวในสวนสาธารณะส่องน้ำมืดทึมให้สว่างเพียงเล็กน้อย

ปลากระโดดเหวอ

ผิดแล้ว ไม่ใช่หมาหรือแมวกำลังจมน้ำด้วย เพราะสิ่งที่โผล่พ้นผิวน้ำ
ขึ้นมาคือมือคนไม่ผิดแน่

มือขาวกวัดแกว่งไปมาราวกับจะหาที่ยึดเกาะ บางคราวมีใบหญ้าผุด
ขึ้นมาร้องขอความช่วยเหลืออย่างเอาเป็นเอาตาย

มิกิจำผมสีน้ำตาลยาวและสีเสื้อที่แนบติดกับแขนนั้นได้ แวดตาซึ่ง
ปกติอ่อนโยนในเจตนาด้วยความหวาดกลัว

วูบที่ฉุกใจได้ว่าผู้กำลังจมน้ำคือแม่ตน มิกิก็หมดแรงทรุดลงตรงนั้น
ทันที

คุณแม่!

ความวิตกทะลวงผ่านทั้งร่าง ความคิดว่า 'ต้องช่วยแม่' แตกฉาน
ซ่านเซ็นอย่างง่ายตายไปจากสมองซึ่งกำลังตื่นตระหนก เหลือเพียงคำถาม

จากความตื่นตุมว่าทำอะไรดีเท่านั้น

"ทะ... ทำยังไงดี! พี่จ๋า!"

"มิกิ ใจเย็นก่อน ไม่เป็นไร พี่อยู่ตรงนี่แล้ว"

ในขณะที่น้องสาวทำได้เพียงเขาอ่อนร้องไห้ พี่ชายกลับรีบวิ่งขึ้น สะพานเล็กซึ่งพาดอยู่บนบึงน้ำและพยายามช่วยแม่จากบนนั้น แต่ไม่ว่า พยายามหมอบจนตัวติดสะพานเพียงใด เด็กชายก็ไม่อาจเอื้อมถึงแม่ได้

ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป คุณแม่มีหวัง...

มิกิคาดเดาผลลัพธ์ในหัว แต่ก่อนจะคาดเดาเสร็จเธอก็ต้องกรี๊ดร้อง ออกมาเมื่อเห็นพี่ชายรีบร้อนกระโดดลงน้ำไป

น้ำดำและซุนคลักทำให้ยังความรู้สึกไม่ได้ แม้ไม่ถึงกับสึกลงหนักใจ แต่ก็มีความลึกระดับที่สามารถเข้าเรือมาลอยเล่นได้ไยยามกลางวัน จึงไม่อาจกล่าวได้ว่าน้ำจะตื่นพอให้เด็กสวมเสื้อผ้าครบชุดคนหนึ่งช่วยผู้ใหญ่ที่กำลังจมน้ำขึ้นมาได้อย่างปลอดภัย

ในน้ำดำมีตมมีเงาเสื้อผ้าของแม่ลอยลงไปมา ส่วนร่างของอิโรชิก็ ซ่อนทับเข้ากับเงานั้น

การดิ้นรนสุดชีวิตทำให้ร่างกายของแม่ตกลงเรื่อยๆ ยิ่งตอนนี้เป็นเดือน ธันวาคม พุดง่ายๆ คือฤดูหนาว มิกิจินตนาการถึงความเย็นเฉียบของน้ำ แล้วก็ต้องร้องไห้โฮ

ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปทั้งพี่ทั้งคุณแม่จะตายกันหมด

แล้วก็ขึ้นไปตามคาด น้ำที่เย็นเฉียบและเสื้อผ้าชุ่มน้ำหนักอึ้งทำให้ อิโรชิเริ่มขยับตัวไม่ได้ แม่มือของเด็กชายคว้าแขนแม่ไว้แล้ว แต่การจะ ดึงร่างผู้ใหญ่มาด้วยกันจนถึงฝั่งได้ถือเป็นเรื่องเกินกำลังสำหรับอิโรชิซึ่งยังเป็น เด็กมัธยมต้น

"มิกิ!"

อิโรชิในตอนนี้น้ำซัดเผือดเพราะความหนาว ปากพะงาบขึ้นลงอย่าง เอาเป็นเอาตาย มิกิเห็นภาพนั้นแล้วก็จุกใจได้ว่าตนควรไปขอความช่วยเหลือ จากคนละแวกนี้ เธอจึงพยักหน้าก่อนวิ่งออกจากตรงนั้น ดูแล้วราวกับเด็กหญิง

16 นักรับจ้างล้างแค้น 3

หนีเอาตัวรอดคนเดียวโดยทั้งแม่และพี่ชายไว้ก็ไม่ปาน

ความรู้สึกผิดและความกังวลบีบคั้นจิตใจขณะที่มิกิวิ่งไปยังบ้านเรือน
แถบนั้น เด็กหญิงร้องไห้พลางเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเพื่อขอความช่วยเหลือ

สิบลกว่านาที่ต่อมาแม่และพี่ชายได้รับการช่วยขึ้นจากน้ำ ทั้งคู่ถูกนำตัว
ส่งโรงพยาบาลทันที

ตัวพี่ชายไม่เป็นอะไรมากและไม่มียันตรายถึงชีวิต เพราะแม้ร่างกาย
จะแข็งแรงด้วยความหนา แต่เด็กชายไม่ได้แช่น้ำนานนัก

แต่พี่ชายแม่... แนนอนว่าหญิงสาวอยู่ในน้ำเย็นเฉียบนานกว่าลูกชาย
นอกจากนี้ดูเหมือนหล่อนจะกินน้ำเข้าไปมาก สาเหตุเพราะการร้องขอความ
ช่วยเหลือสุดชีวิตขณะกำลังจมน้ำนั่นเอง ผลลัพธ์คือน้ำเข้าไปอัดในปอด
จนทำให้หล่อนเสียชีวิตในที่สุด

ตั้งแต่นั้นมาเราก็อับ

มิกิมองผิวน้ำสองประกายระยับด้วยต้องแสงอาทิตย์ ภาพนี้ช่างต่าง
กับคืนนั้นหน้ามือเป็นหลังมือ

ลูกสาวคนนี้เคยเอาแต่ร้องไห้ร้องให้ ไม่อาจเป็นที่ฟังได้เลย คุณแม่
จะนึกตำหนิเรายู่หรือเปล่า

"ก็อาจเป็นอย่างนั้น"

ในความฝันมักปรากฏภาพเด็กสองคน หนึ่งคือพี่ชายผู้พยายามช่วย
แม่อย่างเอาเป็นเอาตาย อีกหนึ่งคือตนที่ไม่อาจทำอะไรได้ อาจเพราะมิกิเป็น
ผู้อยู่ในเหตุการณ์ เธอจึงรู้สึกว่ายิ่งมองเด็กสองคนนี้เทียบกันแล้วก็ยิ่งเห็นชัด
ว่าตัวเองช่างใจดำเหลือเกิน

หลังจากเหตุการณ์นั้นเคโกะผู้เป็นเพื่อนของทั้งพ่อและแม่ก็เข้ามา
ประคับประคองพ่อผู้หมดอาลัยตายอยากจากการสูญเสียภรรยา และในช่วง
ที่มิกิเลื่อนชั้นสู่ระดับมัธยมปลาย ทั้งคู่ก็แต่งงานกันที่สุดในที่สุด

เมื่อเห็นมิกิทำหน้าที่หมอมอง ฮิโรซึกิตั้งมือน้องสาว

"พี่..."

"นึกถึงเรื่องคุณแม่อีกแล้วเธอ"

ใบหน้าโคศเครั้าเพราะหางตาที่ขี้ลังของพี่ชายกำลังจ้องมองมิกิ ในดวงตาคู่นั้นปรากฏแววเสียใจ

"ขอโทษนะ เพราะพี่ไม่รีบเรียกคนมาช่วยเลยกลายเป็นแบบนี้"

ไม่ใช่ พี่ไม่ผิด

มิกิสายหัวหลายต่อหลายครั้ง คนผิดไม่ใช่อิโรชิ แม้ผลลัพธ์จะลงเอยที่การช่วยแม่ไว้ไม่ได้ แต่อิโรชิก็พยายามสุดกำลังแล้ว ไม่มีอะไรที่อิโรชิในวัยมัธยมต้นจะทำได้มากกว่านั้น เขาจึงไม่จำเป็นต้องละอายใจ

เราไม่แยกว่าอีกหรือ ดีแต่ร้องไห้ ทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง

มิกิพรวดมหายใจอย่างหม่นหมอง

คนที่ควรรับคำตำหนิต่ำทอคือเธอที่ขี้ลาดตาขาวมากกว่า

แม้เวลาล่วงเลยมาถึงเจ็ดปีแล้ว แต่เธอยังฝันถึงคืนนั้น สาเหตุของเรื่องนี้คืออะไร ไม่ใช่เพราะแม่ที่เสียชีวิตไปแล้วอยากอุทิศอะไรบางอย่างหรือ... มิกิอดคิดเช่นนี้ไม่ได้ แม่อาจกำลังตำหนิลูกสาวผู้นำสมเพชและทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากร้องไห้ หรือถ้าคิดเชิงบวกก็อาจตีความได้ว่าแม่กำลังเป็นห่วง

"ไปกันเถอะพี่ เดี่ยวสาย"

ยังคิดจิตใจยิ่งหม่นหมอง มิกิบีบมือพี่ชายกลับพลางออกเดิน

"อ๊ะ อิโรชิ อรุณสวัสดิ์ มิกิจึงด้วย"

เสียงหนึ่งดังขึ้นทันทีที่สองพี่น้องไปถึงโถงทางเข้าของมหาวิทยาลัย

ผู้ร้องทักคือเด็กหนุ่มหน้าตามีมนุษยสัมพันธ์ดี ผมหยักศกซีไปด้านหลังริมฝีปากซึ่งมีไฟแต่มีรอยยิ้มกว้าง ขณะที่นิ้วชี้มือขวาก็ขดผมตรงท้ายทอยเล่นอย่างเคยชิน ชื่อของเขาเป็นนาจิมะ รุริยะ เป็นทั้งเพื่อนและเพื่อนร่วมชั้นเรียนของอิโรชิ

"อรุณสวัสดิ์ รุริยะ" อิโรชิทักอย่างคนกันเองก่อนถามถึงเพื่อนอีกคนซึ่งยังไม่เห็นตัวว่า "อ้าว ทาโร่ล่ะ?"

18 นักรับจ้างล้างแค้น 3

"หือ? ทาโรเหรอ อ้อ วันนี้หมอนั้นหยุด เห็นว่าถูกขอให้ช่วยเฝ้าร้านนะ"

"คุณหน้าคนนั้นขอให้ช่วยเฝ้าร้านเหรอ"

"ใช่ ทั้งที่ลูกค้าก็ไม่ค่อยมีแท้ๆ น่าสงสัยเจ้าทาโร"

รูริยะหัวเราะเหมือนเห็นเป็นเรื่องของคนอื่น

โอคายามะ ทาโรก็เป็นหนึ่งในเพื่อนของอิโรชิ เขาเคยได้ยินว่าทาโรคบหากับรูริยะมาตั้งแต่มัธยมต้น แม้แต่วันหยุดทั้งคู่ก็ชอบไปไหนมาไหนด้วยกัน และเป็นเพราะพ่อแม่ของทาโรอยู่ต่างประเทศ ปัจจุบันเจ้าตัวจึงพักอาศัยที่บ้านญาติ

คำพูดของอิโรชิที่ว่า 'คุณหน้า' หมายถึงญาติที่ทาโรอยู่ด้วยนั่นเอง แต่เมื่อซึ่งหน้าหนักด้วยเรื่องเล่าจากปากรูริยะและทาโรก็สังเกตเห็นว่าคุณหน้าคนดังกล่าวดูเหมือนจะมีปัญหาเรื่องนิสัยพอสมควร ซึ่งทาโรต้องหยุดเรียนบ่อยครั้งก็เพราะถูกคุณหน้าวานให้ช่วยเฝ้าร้าน

"ยังกล้าหัวเราะคนอื่นอีกเหรอ นายเองก็ต้องคอยเฝ้าร้านหนังสือเก่าที่ไม่ค่อยมีลูกค้าไม่ใช่หรือไง ถ้าเทียบหน่วยกิตกันแล้วฉันว่านายอันตรายกว่าด้วยซ้ำ"

ที่ทำงานพิเศษของรูริยะคือร้านหนังสือเก่า เป็นร้านขนาดเล็กส่วนบุคคล ผิดจากร้านหนังสือเก่าแฟรนไชส์ทั่วไปที่รับซื้อขายการ์ตูนเป็นหลัก และไม่รู้ว่าจะบังเอิญหรืออย่างไรแต่ดูเหมือนร้านหนังสือนั้นจะตั้งอยู่ข้างร้านที่หน้าขายของทาโรบริหารพอดี ส่วนเจ้าของร้านก็นิสัยแสนดีไม่แพ้น้าชายของทาโรเช่นกัน เพราะเมื่อไรที่รูริยะถูกเจ้าของร้านเรียกตัวด่วน เขาเป็นต้องกระโดดออกจากมหาวิทยาลัยไปอย่างรีบร้อนทุกครั้ง

พอถูกเพื่อนเตือนอย่างไม่เกรงใจ รูริยะก็นิ่งหน้า

"อย่าพูดแบบนั้นน้า ฉันอุตส่าห์ต่อรองแล้วนะว่าขอเป็นวันที่ไม่มีคาบเรียน"

"ต่อรองขายหน่วยกิตแลกกับเงินละไม่ว่า เพื่อนสนิทผู้นำสาธิตของนายยังเคยพูดว่า 'เจ้ารูริยะนะ พอเขาบอกจะขึ้นค่าแรงต่อชั่วโมงให้ก็รีบ

ตกปากรับคำทันที ท่าทางจะไม่เห็นหน่วยกิตสำคัญเลยมั้ง "

"ฮ่า โอ้ ทาโรคิดยังไงถึงเล่าเรื่องแบบนี้ให้ชาวบ้านฟังกันนะ! พูดยุคแบบนี้ก็เหมือนฉันเอาแต่โตดเรียนไปทำงานพิเศษเลยสิ"

"ก็เป็นแบบนี้จริงๆ นี่"

ฮิโรชิและรุริยะมองหน้ากันก่อนหัวเราะออกมา มิชิซังฟังบทสนทนาอยู่ข้างพี่ชายก็หัวเราะด้วยเช่นกัน

เด็กสาวลอบมองพี่ชายด้วยหางตา แวบเศร้าซึ่งปรากฏให้เห็นเมื่อเข้าหยาบไปแล้ว รอยยิ้มร่าเริงในตอนนี่ของฮิโรชิทำให้มิชิโล่งอกขึ้น

"จะว่าไปคาบเรียนวันนี้..."

พวกเขาจะหัวเราะสนุกสนานแบบนี้ได้ก็เฉพาะช่วงอยู่ที่มหาวิทยาลัยเท่านั้น

ราวกับเสียดายเวลาอันมีค่า ทั้งสามหัวเราะเริงร่ากับเรื่องไม่เป็นเรื่องจนเสียงออกดั่งบอกเวลาเข้าเรียน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)